పొంగమేడలు

"రామ్మూర్తిగారూ మీకు ఫోన్ వచ్చిందండీ"

ప్యూన్ మాటలకి 'ఎక్కడ్నుంచబ్బా' అని ఆశ్చర్యబోతూ ఫోన్ దగ్గరికెళ్లాడు.

"హలో రామ్మూర్తిగారేనా ? నేనండీ మీ ఎదురింటి గుర్నాథాన్ని మాట్లాడుతున్నాను...."

"ఏమండీ"

"ఏం లేదు మీరు అర్జంటుగా రావాలి. మీ భార్య....

"ఏమయ్యిందండీ...."

"ఏం లేదు- కంగారు పడకండి.... మరేమో ఆవిడ ఆత్మహత్య చేసుకున్నారు"

"ఆఁ!.... మీరు చెప్పింది నిజమేనా గుర్నాథం గారూ ?!"

"నిజమేనండి. మీరు వెంటనే వస్తే...."

"ఇప్పుడే వచ్చేస్తున్నా"

ప్రక్కనే వుండి ఫోన్ సంభాషణ విన్న టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ మీ మిస్సెస్ ఆత్మహత్య చేసుకున్నారా ?" అన్నాడు యమాశ్చర్యంగా.

పొంగి వస్తోన్న కన్నీటి కెరటాన్ని అతి కష్టం మీద నిగ్రహించుకో ప్రయత్నిస్తూ తలూపాడు.

క్షణంలో వార్త ఆఫీసు నలుమూలలకీ ప్రాకింది. అంతా వచ్చి సానుభూతి వాక్యాలు చెప్పసాగారు.

"మీ భార్యాభర్త లెప్పుడూ ఎంతో అన్యోన్యంగా వుంటారని విన్నాం. ఎన్నడూ చిన్న కీచులాట వచ్చినట్లు కూడా విన్లేదు పైగా మీరు మంచివారూ దురల వాట్లు లేని వారూనూ. మరెందుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నారంటారు ?"

"అదే తెలీడం లేదండీ" గాద్గదికంగా అన్నాడు.

"ముందు ఇంటి కెళ్దాం పద రామ్మూర్తీ" రామ్మూర్తితో కాస్త సన్నిహితంగా వుండే గోపాలరావన్నాడు.

"ముందు మిగతా కార్యక్రమాన్ని త్వర త్వరగా తెమిల్చెయండి. వ్యవహారం పోలీసుల దాకా వెళ్తే మాత్రం నాకు ఫోన్ చెయ్యండి. పెద్ద గొడవ కాకుండా చూడమని సర్కిల్‌కి చెబుతాను" అన్నాడు సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్‌కి స్నేహితుడైన ఆఫీసరు.

పోలీసు మాట చెవిన బడేసరికి రామ్మూర్తి గుండెలు గుభిల్లు మన్నాయ్.

ఇన్నాళ్ళూ ఎంతో పరువుగా మర్యాదగా బ్రతికిన తనివాళ....!
దుఃఖం పొంగి వచ్చింది.

యాంత్రికంగా కదలి వెళ్ళి గోపాలరావుతో బాటు ఆటో ఎక్కాడు.

"ఇవాళేమైనా పోట్లాడుకున్నారా రామ్మూర్తీ" ఆటో కదిలేక అడిగాడు గోపాలరావు.

"అబ్బే- అలాటి దేంలేదు—" అని జవాబిచ్చి అవాళ ఉదయం నుంచీ జరిగిన సంఘటనలన్నీ మననం చేసుకున్నాడు.

రోజూలానే అవాళ సుజాత ఉదయమే లేచి స్నానాదులు ముగించి పూజ చేసుకుని తనని లేపింది. తను బాత్‌రూం నుంచొచ్చేసరికి పిల్లలిద్దరూ టిఫిన్లు తింటున్నారు.

మూడవ తరగతి చదువుతోన్న లలితనీ ఒకటో తరగతి చదువుతోన్న ప్రవీణ్‌నీ పలకరించి వాళ్ల చదువుల సంగతి కనుక్కుంటూ కాఫీ త్రాగాడు. వాళ్లు బడికెళ్ళాక పేపర్ చదివి స్నానాదులు ముగించి భోజనానికి కూర్చున్నాడు.

సుజాత కెంతో ఇష్టమైన కందిపప్పు టొమాటో కూర వండింది.

"ఏమిటోయ్. నీ కిష్టమైన కూరేగాని మా కిష్టమైన కూర వండకూడదా" అన్నాడు సరదాగా.

"అయ్యో- బావోలేదాండీ ? దొండకాయ వేపుడేద్దామనుకున్నాను గాని పప్పు వుడికేసరికి చాలా టైమ్ పట్టింది...." నొచ్చుకుంటూ అంది.

"ఫర్లేదు లేవోయ్ సరదాకన్నాన్లే"

భోజనం ముగించి ఆఫీసుకెళ్లడానికి తయారవుతోంటే ఇవాళ "కాస్త పెందరాళేరండీ" చొక్కా బొత్తాములు పెడుతూ గోముగా అంది.

"అలాగేలే"

"అలాగే అంటే కాదు ఆఫీ సవ్వగానే తిన్నగా ఇంటి కొచ్చేయాలి"

"ఇంటికి రాక నేనెక్కడైనా షికార్లు కొడుతున్నానా పేకాడుతున్నానా ?"

"అది కాదండీ...."

"ఇంక చాల్లే. మీ ఆడవాళ్లకి బుద్ధిగా వుండే మగాళ్లంటే లోకువ. ఆఫీసయ్యాక క్లబ్బుల్లోనూ బార్లలోనూ గడిపి ఏ అర్ధరాత్రి వేళో కొంపకి చేరే వాళ్లే మీకు తగిన వాళ్ళు" ఎన్నడూ లేనిది కోపం రాగా కాస్త విసురుగానే అన్నాడు.

సుజాత మౌనంగా వుండిపోయింది.

రోజూలా వెళ్తున్నానని చెప్పకుండా ఆమె బుగ్గ మీద తన పెదాల ముద్ర వెయ్యకుండా విసురుగా బయటికి నడిచాడు.

గుమ్మం దాటి వడడుగులేశాడో లేదో "టిఫిన్ బాక్సు మర్చిపోయా రండి" అని కేక పెట్టింది.

ఎదురింటి ముందు మగాళ్ళుండగా ఆమె అలా అరిచినందుకు మరింత మండిపోయింది.

"వీధిలో కొచ్చి గాడిదలా అరవాలేంటి ?" అని కోప్పడి ఆమె సమాధానం విన్పించుకోకుండా టిఫిను బాక్సు అందుకునొచ్చేశాడు.

తర్వాత అకారణంగా ఆమె మీద కోప్పడినందుకూ విసుక్కుని నొప్పించినందుకూ ఎంతో బాధ పడ్డాడు — సాయంత్రం ఇంటికెళ్ళే టప్పుడు ఆమె కెంతో ఇష్టమైన సన్నజాజులు కొనుక్కెళ్లాలను కున్నాడు కూడా.

కానింతలో....!

అసలు సుజాతెందుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు?

ఎన్నడూ లేనిదివాళ కోప్పడ్డందుకా?

ఛా-ఆ మాత్రానికే ఆత్మహత్య చేసుకునేంత బలహీనురాలూ అవే శవరురాలూ కాదే.

మరెందుకు చేసుకునుంటుంది?

అసలు ఆత్మహత్య చేసుకోవాల్సినన్ని కష్టాలూ నష్టాలూ బాధలూ వేదనలూ హింసలూ వ్యసనాలూ ఏమున్నాయని?

కారణాలేవీ అంతుబట్టలేదు.

కర్చీఫ్‌తో కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

"ఊరుకో రామ్మూర్తీ. నువ్వెలాటి వాడివో మా కందరికీ తెలుసు. ...లో గాని నీ శ్రీమతిలో గాని కాగడా పెట్టి వెదికినా లోపాలు కన్పంచవు. ...రీ ఘోరాని కెందుకు తలపడిందో ఏవిటో! పైగా ఆవిడ చిన్నపిల్లా ...దు ఏదో తొందరపడిందనుకోడానికి. ఇద్దరు పిల్లల తల్లాయె!

గోపాలరావు మాటలకి పిల్లల దీన మొఖాలు కళ్లముందు కదలగా బావురుమన్నాడు రామ్మూర్తి. అతడ్ని ఓదారుస్తోంటే ఆటో ఆగింది.

ఇంటిముందూ ప్రక్కిళ్ల ముందూ ఎదురిళ్లముందూ జనం!

ఒక్కసారి తలెత్తి చుట్టూ చూశాడు రామ్మూర్తి.

అంతా తనవంకే చూస్తున్నారు.

నిన్నటి వరకూ తన నెంతో బుద్ధిమంతుడనీ తనవనీ తనలోకం తప్ప వేరేమీ పట్టించుకోడనీ మొగుడూ పెళ్లాలెంతో అన్యోన్యంగా కాపురం చేస్తారనీ-ఎన్నెన్నో ప్రశంసలు కురిపించిన నోళ్లూ అభినందన పూర్వకంగా చూసిన కళ్లూ ఇవాళ అనుమానంగా అవహేళనగా హంతకుడ్ని చూసినట్టుగా చూస్తున్నాయ్! ఎన్నో వ్యాఖ్యానాలు చేస్తున్నాయ్!

తలొంచుకుని లోపలికి నడిచాడు.

గదిలో మంచం మీద వులుకూ పలుకూ లేకుండా పడివుంది సుజాత. ఒంగి ఆమె చల్లని చేయి పట్టుకుని బావురుమన్నాడు రామ్మూర్తి.

వూరుకోమంటూ ఓదార్చి నిద్రమాత్రలు మింగిందంటూ చీటీ తెచ్చి చూపించారు.

పని మనిషికో చీటీ ఇచ్చి మాత్రలు తెప్పించుకుందిట. అంట్లు తోమడం పూర్తిచేసి పనిమనిషి వెళ్లిపోయిందట. తర్వాత పిల్లలు స్కూలు నుంచొచ్చారట. వాళ్లెంత పిలిచినా పలకలేదుట. ఇరుగు పొరుగు వచ్చి తలుపులు బలవంతాన తీసి చూసేసరికి ఆవిడ పడుకుని వుందిట. దగ్గరికెళ్లి చూసేసరికే ప్రాణం పోయిందిట!

అంతవరకూ ఓ ప్రక్కన 'వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోన్న పిల్లలొచ్చి తండ్రిని చుట్టేసి గొల్లుమన్నారు.

గోపాలరావు ముందుకొచ్చి పిల్లల్ని తీసుకెళ్లాడు.

నిశ్చింతగా దీర్ఘ నిద్రపోతోన్న భార్య వంక ఆవేదనగా చూశాడు.

దగ్గర దగ్గర ఎనిమిదేళ్లక్రితం తన జీవితంలో ప్రవేశించిన సుజాత కలతలకీ కన్నీళ్ళకీ తావులేని విధంగా సంసారం చేసి ఇవాళ సరైన కారణం లేకుండా తనువు చాలించి తన మానాన తను వెళ్లిపోయింది. తనని అవమానాల అగ్నిగుండంలోకి త్రోసేసి మరీ వెళ్ళిపోయింది!

ఎందుకిలాటి పని చేశావు సుజాతా? ఏం జరక్కూడనిది జరిగిందని ఇంత తీవ్ర నిర్ణయాని కొచ్చావు? నేనూ పిల్లలూ ఏమై పోవాలనుకున్నావు సుజాతా ?

దుఃఖం పెల్లుబికి వచ్చింది రామ్మూర్తికి.

"ఉత్తరం ఏమైనా రాసిపెట్టిందా ?" ప్రక్కింటి నడివయస్సావిడడిగింది కుతూహలంగా.

"రాసినట్టు లేదండీ. అన్నీ వెదికాం ఎక్కడా ఏం కన్పించలేదు" గుర్నాధం అన్నాడు.

"అసలెందుకు సూయిసైడ్ చేసుకుందంటారు మాస్టారూ ?" ఒక పెద్దమనిషడిగాడు గుమ్మంలో నిలబడి లోపలికి తలదూరుస్తూ.

"అదే తెలీ లేదండీ. రామ్మూర్తిగారేం జరగలే దంటున్నారు"

"ఏం జరక్కపోతే ప్రాణ త్యాగం ఎందుకు చేస్తుంది లెండి. మనకి తెలీని పెద్ద కారణమేదో వుండే వుంటుంది" ఎవరో అన్నారు.

"ఇవాళ ప్రొద్దున్న చూసినప్పుడే అనుకున్నానండీ సుజాత అదోలా వుందేమిటీ అని. ఇంతలో ఇంత అఘాయిత్యం చేస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదండి" అని ఇరుగమ్మ కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఏమకి కూడా అపకారం తలపెట్టని మనిషమ్మా. ఇంత ఘోరా

నికి తలపడిందంటే ఎంత కష్టమొచ్చిందో సుజాతమ్మకి" అంది పొరుగమ్మ బాధగా.

ఇంతలో 'పోలీసు లొచ్చారు' అన్నారంతా కంగారుగా.

అదిరి పడ్డాడు రామ్మూర్తి.

అర్ధాంగి చనిపోయిందనో ప్రక్క క్రుంగి పోతోంటే పోలీసు కేసొకటి కాబోలు ! భగవంతుడా! ఎంత కర్మ తెచ్చి పెట్టేవయ్యా!

నిట్టూర్చి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ లేచాడు రామ్మూర్తి.

యస్సై కానిస్టేబుల్సూ ఫొటో గ్రాఫరూ వచ్చారు.

ఫోటోలు తీసుకున్నాక, "మీరేనా ఆవిడ భర్త" అని అడిగాడు యస్సై రామ్మూర్తిని.

తలూపాడతడు.

"మీరెక్కడ పని చేస్తున్నారు ?"

చెప్పేడు.

"ఐసీ. ఆమె ఎందుకు సూయిసైడ్ చేసుకున్నారో మీకేమైనా తెలుసా ?"

"తెలీదండి. అసలు సూయిసైడ్ చేసుకోవాల్సిన అగత్యమేమిటో బోధ పడటం లేదండి."

"అంటే ఎవరైనా హత్యచేసి వుంటారని మీ అనుమానమా ?"

"అబ్బే- అదేం కాదండి...." ఇంకెలా చెప్పాలో తెలీక ఆగిపోయాడు.

"మీ సంసారం సాఫీగా నడిచేదా లేక...."

"ఎన్నడూ గట్టిగా మాట్లాడు కోవడం కూడా మేం విన్లేదండి" మధ్యలో కల్పించుకుంటూ అన్నాడు గుర్నాథం.

"అతన్ని చెప్పనివ్వండి"

"మేం చాలా అన్యోన్యంగా కాపురం చేశామండి"

"పెళ్లై ఎన్నాళ్లయింది ? పిల్లలా ?"

"పెళ్లై ఎనిమిదేళ్ళు కావస్తోంది. ఇద్దరు పిల్లలు...."

"కొంచెం నిదానంగా ఆలోచించి చెప్పండి రామ్మూర్తిగారూ. ఇవాళ మీరూ మీ భార్యా ఏమైనా తగవులాడుకున్నారా ?"

"లేదండీ" అన్నాడు. మళ్ళీ అంతలోనే ఏమనుకున్నాడో ఉదయం తను కోప్పడటం గురించి చెప్పేడు.

"కోప్పడటమేనా లేక చెయ్యికూడా చేసుకున్నారా?"

"అబ్బే-అలాటిదేం లేదండి"

"ఎన్నడూ లేనిది మీరు కోప్పడేసరికి అవమానం ఫీలై ఆవేశంతో ఆత్మహత్య చేసుకున్నారేమో?"

"సుజాతది అంత తొందరపడే స్వభావం కాదు. తను ధైర్యస్తు రాలు. ఓర్పుకి పెట్టింది పేరు"

"సరే-శవాన్ని పోస్టుమార్టంకి తీసుకెళ్తాం. తర్వాత స్టేషన్‌కొచ్చి మీ స్టేట్‌మెంట్ రాసివ్వండి"

తలూపాడతను.

ఇంతలో పని మనిషి రావడంతో ఆవిడ్నో ప్రక్కకి తీసుకెళ్ళి, "ఇవాళ నువ్వే నిద్ర మాత్రలు తెచ్చిచ్చేవా?" అని ప్రశ్నించాడు యస్సై

"ఒంట్లో బాగోనేదూ మాత్రలు తేవే సిట్టీ అని చీటీ ఇచ్చేరండి. తెచ్చేనండి"

"ఎన్ని తెచ్చావు?"

"రెండండి"

"ఇది వరకెప్పుడైనా అలాటివి తెచ్చావా?"

"నెలకోమాటో రెండుమాట్లో తెచ్చేదాన్నండి. ఆరికి అప్పుడప్పుడూ నొప్పి ఒత్తా వుంటాదండి. మాత్రలు తెమ్మంటారండి"

"ఆ వంకన తెప్పించుకున్న వన్నీ దాచి ఇవాళొక్కసారే మింగే సుంటుందండి" ప్రక్క నే వున్న ఎవరో వ్యాఖ్యానించారు.

తల పంకించాడు యస్సై

పోస్టుమార్టం పూర్తయ్యాక శవాన్నిచ్చేశారు.

అంతక్రితమే సుజాత అన్నదమ్ములకి తనబావకీ టెలిగ్రాములు యిప్పించాడు గోపాలరావుచేత. అయినా వాళ్ళొచ్చేవరకూ శవాన్నలా వుంచడం మంచిదికాదని సలహా ఇవ్వడంతో మునిసిపాలిటీ వారి శ్మశానంలో దహనం చేశాడు రామ్మూర్తి.

అవాళ్టి వుదయం వరకు నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వున్న సుజాతని అన్నీ తానై మహాలక్ష్మిలా మెలగిన సుజాతని గుండెరాయి చేసుకుని గుప్పెడు బూడిద చేసి వచ్చేశాడు.

బోసిగా బావురుమంటూ వున్న ఇంట్లో అడుగుపెడుతూంటే దుఃఖం కట్టలు త్రెంచుకుందతడికి. అతడ్ని వాటేసుకుని పిల్లలు ఏడ్చేశారు.

ఇరుగు పొరుగు వచ్చి ఓదార్చారు. ఎంతో సానుభూతి ప్రదర్శించారు. అసలెలా చనిపోయిందంటూ వచ్చి అడుగుతోన్న వాళ్ళకి కథలుగా చెబుతున్నారు. క్రొత్త క్రొత్త వ్యాఖ్యానాలు చేస్తున్నారు.

మెల్లగా సుజాత ఎంతో మంచిదిగాను రామ్మూర్తి దుష్టుడిగానూ వారి మాటల్లో రూపుదిద్దుకుంటున్నారు!

రామ్మూర్తి పైకి బుద్ధిమంతుళ్ళా కన్పించినా వట్టి అనుమానపు మనిషనీ భార్యని మౌనంగా హింసించేవాడనీ ఒకామె రసవత్తరంగా వర్ణిస్తోంది.

అబ్బెబ్బే-అదేం కాదు. అతడు పరమలోభి. ప్రతిదానికీ భార్యని పీక్కుతినేవాడు. ఆ బాధలు పడలేక ఆత్మహత్య చేసుకుందని బల్లగుద్ది చెప్పింది మరొకావిడ.

అదీ ఇదీ కాదుగాని రామ్మూర్తి ఆఫీసులో ఒకావిడతో తిరుగు

తోన్నందున సహించలేక ఈ పనికి పూనుకుందని మరొకాయన అథార్టీగా చెప్పినట్లు చెప్పాడు.

అన్నీ రామ్మూర్తి చెవిని పడుతూనే వున్నాయ్. మనస్సుని తీవ్రంగా గాయపరుస్తూనే వున్నాయ్.

తను తప్పు చెయ్యకపోయినా ప్రస్తుతం తను దోషి గనుక మౌనంగా అన్నీ భరిస్తున్నాడతడు.

సాయంత్రం ప్రక్కింటివాళ్ళు వండి తెచ్చిన అన్నాన్ని పిల్లలకి పెట్టాడు. అతికష్టం మీద రెండు ముద్దలు తిని లేచారు వాళ్ళు. రామ్మూర్తికి ఆకలి చచ్చిపోవడంతో దాని జోలికి పోలేదు.

అంతా వెళ్ళిపోయారు. ఏం ఫర్లేదంటూ ధైర్యం చెప్పి వెళ్ళాడు గోపాలరావు.

పిల్లలిద్దర్నీ ప్రక్కనేసుకుని పడుకున్నాడు రామ్మూర్తి. ఏడుస్తూనే నిద్రపోయారు వాళ్ళు.

రామ్మూర్తికి పొడికళ్ళు పడ్డాయి. కప్పుకేసి చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

ప్రొద్దుట్నుంచీ జరిగిన సంఘటనల్ని తలచుకొంటోంటే అవన్నీ జరిగాయనుకొంటోంటే నమ్మబుద్ధి కావట్లేదు. ఎంతలో ఎంత మార్పు! ఎంత ఘోరం!

అసలు-సుజాతెందుకీ పనికి పూనుకున్నట్టు?

ఆమె లేకపోతే తనూ పిల్లలూ దిక్కులేని వాళ్ళమైపోతామని తెలిసి కూడా ఎందుకా నిశ్చయాని కొచ్చినట్టు?

ఆలోచన అరంగుళం కూడా ముందు కెళ్ళటం లేదు.

తన తోడు నీడగా వున్న సుజాత మరి లేదనుకుంటే ముక్కుపచ్చలారని పిల్లలకి తనే తల్లీ తండ్రీ అవ్వాలని గుర్తు చేసుకొంటోంటే గుండెలు ప్రక్కలవుతున్నంత బాధ! ఎవరికి చెప్పుకోగలడు? చెప్పు కుంటే మాత్రం నమ్ముతారా? నమ్మరు-నవ్వుతారంతే!

భవిష్యత్తంతా చీకటి క్రమ్మేసినట్లనిపిస్తోంటే నిట్టూర్పులతో గడిపేశాడా రాత్రంతా.

పూర్తిగా తెల్లారకుండానే రామ్మూర్తి అత్తగారూ బావమరదులూ వచ్చారు

"నా తల్లి నా తల్లో. నా కన్నా ముందే వెళ్ళి పోయావా తల్లీ. నీకెన్ని కష్టాలొచ్చాయే అమ్మా. సుఖపడతావని ఈ మాయదారి సంబంధం చేస్తే అన్యాయమైపోయావుగదే" అంటూ శోకాలు తీసింది అత్తగారు వస్తూనే.

"అసలిలా ఎలా జరిగింది బావా?" పెద్ద బావమరిది అడిగాడు కొత్త గట్టిగానే నేరస్తుణ్ని అతడ్ని చూస్తూ.

రామ్మూర్తి నోరు విప్పకుండానే అతడి అత్తగారంది" కట్నం బాపతు రెండు వేలివ్వలేదని నా కూతురి గొంతు కోశావ్రా నాయనా. పచ్చగా నూరేళ్ళు బ్రతుకుతుందనుకున్నానుగాని ఇలా అర్థాంతరంగా చచ్చిపోతుందనుకోలేదురా దేవుడా"

"నువ్వుండమ్మా. బావని చెప్పనియ్యి" చిన్న బావమరిది కసురుకున్నట్టుగా అన్నాడు.

"ఎన్నడూ మాటా మాటా అనుకుని కూడా ఎరగం. మరెందుకిలాటి పనిచేసిందో అర్థం కావట్లేదు"

రామ్మూర్తి వంక అపనమ్మకంగా చూశారు ముగ్గురూ. ఏమీ లేకుండా ఏ హింసలూ ఏ గొడవలూ లేకుండా ఒక నిండు ప్రాణం తీసుకోవడానికి సుజాత చిన్నపిల్లా అనుకున్నారు. నోరు తెరచి చేసిన ఘోరమెలా చెబుతాడ్లే-చెబితే కటకటాల వెనక కూర్చోవాల్సి వుంటుందని తెలీదూ- అనుకున్నారు.

"ఇతగాడికేం. మనమ్మాయి కాకపోతే ఇంకొకత్తె వస్తుంది. కాని

పిల్లలకి తల్లి రాదుగా! వాళ్ళ బాగెవరు చూస్తార్రా నాయనా. వాళ్ల నిక్కడే వుంచితే ఇతగాదో ఆ వచ్చే మహాతల్లో ఏ మందో పెట్టి నా కూతురికి చేసి నట్టే చేస్తార్రా అబ్బాయ్"

అత్తగారి ఆరోపణలకి రామ్మూర్తికి కోపం వచ్చింది. పిల్లలమీద వీళ్లకే ప్రేమ వున్నట్టూ తండ్రనే వాడికి పిల్లల మీద ప్రేమ వుండ దన్నట్టూ మాట్లాడుతోందేం అనుకున్నాడు కోపంగా. మరోసారీ మరో సారీ అయితే ఏదో అనేవాడే. కానిప్పుడంటే ఇంకో కథ పుడుతుంది. తన మీద మరో నాలుగురాళ్ళు పడతాయి. అంతకు మించి ప్రయోజన ముండదని వూరుకున్నాడు.

కాస్త ఎండెక్కేసరికి రామ్మూర్తి అక్కగారూ బావగారూ వచ్చారు. "అయి నింటి ఆడ పిల్ల బుద్ధిగా కాపురం చేస్తోం దనుకొంటోంటే ఇదిట్టా అది చేసిన నిర్వాకం! చాలు చాల్లే. ఇన్నాళ్ళూ దాన్తో ఎలా వేగే వురా తమ్ముడూ. చూస్తోంటే రాక్షసిలా వుంది. లేకపోతే-హవ్వ మాత్రలు మింగి చస్తుందా? నీ పరువు బజార్లో పెడుతుందా?" అంది వస్తూనే అక్క గారు.

దాంతో రామ్మూర్తి అత్తగారూ అక్కగారూ మాటా మాటా అను కున్నారు. వంశ చరిత్రలు తిరగేసుకుని మీరు చెడ్డ వాళ్లంటే మీరు చెడ్డ వాళ్లని దెప్పుకున్నారు. ఆఖర్న వుక్రోషం పట్టలేక కాబోలు రామ్మూర్తి అక్కగారంది" "ఈ మాయదారి గొప్ప కేంలే. ఎవడ్తోనో రహస్యంగా తిరుగుంటుంది. అది మా వాడి కంటబడేసరికి మత్తు బిళ్ళలు మింగేసింది!"

"నా కూతుర్నంత మాటంటావా నీ నోట్లో పురుగులు పడ నీ చూస్తైలు పుటుక్కున తెగ!...." అంటూ శాపనార్థాలు పెట్టింది అత్తగారు.

వారి గొడవకి ఇరుగు పొరుగు చేరుతోంటే తలపట్టుకుని కూర్చుండి పోయాడు రామ్మూర్తి !

ఆ సాయంత్రం చీకటిపడ్డాక వీధి మలుపులో వున్న కిళ్ళీ బడ్డీ దగ్గరకి సిగరెట్లు కొనుక్కోవడానికెళ్ళాడు రామ్మూర్తి. తన గురించ క్కడ చేరిన వాళ్ళు చెప్పుకుంటున్న మాటలతడి చెవిలో పడ్డాయి. గిరు క్కున వెనుదిరిగి వచ్చేశాడు.

తను కుటుంబ నియంత్రణ ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాట్ట. అంచేత శీలవతిగాని సుజాతకి నెల తప్పేసరికి ఆత్మహత్య చేసుకుందిట. అదీ వాళ్ళ సంభాషణా సారాంశం!

వింటున్నావా సుజాతా ? నేని ఇన్నీ వినాలని ఈ నరకంలో పూపి రాడక కొట్టుకోవాలనేనా నువ్వు ఆత్మహత్యకి తలపడ్డావ్? నువ్వు తొందరపడి చేసిన పని ఫలితం ఏమిటో ఏ మాత్రమైనా ఆలోచించివుంటే ఎంత బావుండేది! —అనుకున్నాడు ఆవేదనగా.

మూడో రోజున చిన్నకర్మ చేశారు. అది అవడంతోనే రామ్మూర్తి అత్తగారూ బావమరుదులూ వెళ్ళిపోయారు. పిల్లల్ని తీసుకెళ్ళి పోతామన్నవాళ్ళు ఆ వూసే ఎత్తలేదు వెళ్ళేటప్పుడు!

"నువ్వేం ఇదవ్వకురా. జరిగిందేదో జరిగిపోయింది గానీ ఏదో పీలైన సంబంధం చూస్తార్లే మీ బావగారు" అన్నది రామ్మూర్తితో అతడి అక్కగారు.

"అలాటి ప్రయత్నాలేం చెయ్యొద్దు అక్కయ్యా. ఇప్పటికే విసిగి పోయాను. మనస్సు విరిగి పోయింది...."

"అయితే మాత్రం ఎల్లకాలం ఆడదక్షత లేకుండా వుండిపోతా వ్రటా" బుగ్గలు నొక్కుకుందావిడ.

"వచ్చిన అనుభవం చాలక్కా. అలాటి ప్రయత్నాలేం చెయ్యొద్దు" అన్నాడతడు.

"హాఁ-సరిపోయింది. నువ్విలాటి వాడివి గనుకే ఆవిడలా అర్థాంతరంగా చచ్చింది!" అని చేతులూ మూతీ తిప్పింది అక్కగారు.

అటువంటి స్థితిలోనూ నవ్వుకోకుండా వుండలేక పోయాడతడు.

పోస్టుమార్టం రిపోర్టింకా రాలేదు. అయినా చీటికీ మాటికీ పోలీస్ స్టేషన్‌కి పిలిపించుకుంటూనే వున్నారు. ప్రతిసారీ వెళ్ళక తప్పటమూ లేదు రామ్మూర్తికి.

తన ఆఫీసర్తో సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి చెప్పించడమే కాదు తనూ కొంత సమర్పించుకుంటే తప్ప తిన్నగా వుండనివ్వలేదు వాళ్ళు.

గడపదాటితే చాలు అంతా అతణ్ని అదోలా వింతగా అనుమానంగా చూస్తూండటంతో బయటి కెళ్ళడం తగ్గించేశాడు రామ్మూర్తి. పలకరించడానికొచ్చిన సహోద్యోగులు కూడా తప్పు అతడిదే అని లోపలనుకుంటూ పైకి మొక్కుబడిగా మాట్లాడి వెళ్ళిపోతున్నారు.

ఆకస్మికంగా వచ్చిన ఈ మార్పులు చూస్తోంటే అతడికి మతిపోతోంది. నిరాశా నిర్లిప్తతా అధికమవుతోంది.

ఆవాళ పోలీస్‌స్టేషన్ కెళ్ళిన రామ్మూర్తిని చూడగానే "అదృష్టవంతులు-తేలిగ్గా తప్పించుకున్నారు" అన్నాడు యస్సై కించిత్తు ఈర్ష్యగా.

"పోస్టు మార్టం రిపోర్టు వచ్చిం దాండీ?"

"ఇంతక్రితమే వచ్చింది. మీరనుమానించినట్టు స్లీపింగ్ పిల్స్ మింగి ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. సడన్‌గా హార్ట్ ఫెయిలవడం వల్ల చనిపోయిందిట!"

"నిజంగానాండీ? థాంక్ గాడ్!"

ఎంతో హాయిగా దూది పింజకన్నా తేలికై పోయినట్టుగా గుండెల మీంచి మోయలేని బరువేదో దింపుకున్నట్టుగా కత్తుల బోనులోంచి తప్పించుకున్నట్టుగా వుందతడికి.

"నేనూ నా భార్యా నిర్దోషులమే" అని అరవాలన్పించింది.

"థాంక్యూ. వస్తాన్సార్" అని గిరుక్కున వెనుదిరిగి తన పేట కెళ్ళాడు-వార్త నందరికీ పంచి అర్థంలేని అనుమానాలని పటాపంచలు చెయ్యాలని.

గుర్నాథం ఎదురయ్యాడు ముందుగా.

"పోస్టుమార్టం రిపోర్టొచ్చిందండి. మీరంతా అనుకున్నట్టుగా నా మిస్సెస్ నిద్రమాత్రలు మ్రింగి ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. హార్ట్ ఫెయిల వడం వల్ల చనిపోయింది.

అతడు రామ్మూర్తి మొఖంలో కోసారి చూసి "డబ్బు పోస్టుమార్టం రిపోర్టులనే కాదు ఎలాటి నిజాలైనా అబద్ధం చేసెయ్యగలదు" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

మ్రాన్పడి పిచ్చిగా చూస్తూండి పోయాడు రామ్మూర్తి!

—o—

(ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక 22-4-83
ఉగాదీ కథల పోటీలో కన్సొలేషన్ బహుమతి పొందిన కథ.)